

Interview Watersnood Wim en Marie de Zeeuw-Aardoom.

Op die 31ste januari woonden we met twee kinderen bij onze ouders Aardoom in, aan de Groene Kruisstraat. Zij beneden, wij boven. De huizen waren nog schaars vanwege de oorlog. Toen zij een ander huis kregen toegewezen, zijn wij er gebleven en wonen er nu al 53 jaar. Het stormde die avond heel erg, maar wij hadden niet in de gaten, dat het gevaarlijk zou worden. We waren naar een jaarvergadering met uitvoering van de J.V. en kwamen om half 12 thuis. Toen we net op bed lagen, ging de klok luiden. Schoonpa zei: er is brand of een overstroming.

Toen hoorden we, dat we moesten vertrekken, omdat iedereen verwachtte dat de Kildijk het zou begeven. Hals over kop zijn we naar de Vlasstraat (nu Kortestraat) gegaan, waar familie woonde. 's Nachts ging ik het dorp op. Ik ontmoette A.de Geus (Aai Trouw) van het Groene Kruisgebouw en die zei: Ga een spa halen, want in de Bevershoek staat een dijk op breken.

We hebben daar 's nachts zand geschept in zakken voor de dijk tussen het Schenkeltje en de Trekdam. Om half 6 waren de zakken op. Er was ook nergens op gerekend. In de Kil stond het water 30 cm onder de dijkkrui, maar deze heeft het gehouden. Ik liep over de dijk naar het veer tot Café Verkerk en zag daar het water stijgen. Bij de Kaai (het doktershuis) werden de keerplanken tussen de steunberen geplaatst. De Haven liep toen nog tot aan het doktershuis.

De Gorsdijk was gebroken en het water liep het dorp in. Het kwam dus van de Renooishoek en van daar had men het water niet verwacht.

En weer luidde de klok. De Kreek liep vol en men probeerde naar de Strijensedijk te komen. Op de Smidsweg liep je al gauw tot de knieën in het water. Op de Strijensedijk waren nu veel mensen. Via de radio kregen we nu al gauw te horen, dat er op veel plaatsen dijken doorgebroken waren. Omdat de Nest nog droog was, gingen we thuis wat spullen halen. Ook bij Strijen en Sas waren dijkdoorbraken, dus kwam het water van alle kanten. In het gat bij het Schenkeltje hebben we nog wat zandzakken gedumpt. Je zag het water komen en we moesten zien de Nest droog te houden. Om half 6 is de nooddijk, die we gemaakt hadden toch nog doorgebroken en liep de Nest vol. We kwamen zakken tekort ; er was geen houden meer aan. Het ging ook allemaal zo onverwachts en snel.

Inmiddels was in het doktershuis de hulporganisatie op gang gekomen. Door diverse gaten van 10 meter lag de Molendijk in drie stukken. Met roeibootjes gingen we door die gaten om de mensen van de eilandjes te halen.

's Maandags gingen we met bussen naar de Ahoy. Van daaruit haalden particulieren ons op en gaven ons kost en inwoning.

Na een week ging ik weer werken bij Victoria in Dordt. Het loon gaf ik af voor de onkosten.

Na drie weken konden we weer terug omdat de Nest droogviel.

Zelfs Prins Bernhard hebben we nog ontmoet; hij kwam met een helikopter.

Van het Rode Kruis kregen we kleren en van de Soc. Dienst geld. Omdat we een paar dagen niet naar het werk gingen om het huis van schoonvader schoon te maken, omdat wij er ook woonden, kregen we geen geld, omdat we niet de hoofdbewoner waren. Schoonvader noemde dat "de zwakte van die goeie ouwe tijd". In het huis had 1½ meter water gestaan 3 weken lang.

Weliswaar was er in die tijd nog eb en vloed. Maar de Nest lag laag en dan loopt het water er niet uit. Een soort poel. De ligging van de polders is erg verschillend. In de Renooishoek b.v. stond het water tot aan de nok van de daken.

Interviewer Jan Schutte